Ч. 170. Субота 10 серпня (28 липня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Події в Туреччині.

То що тепер діє ся в Туреччині, дуже знаменне. Поваленє молодотурецкого кабінету і покликанє до керми старого маршалка Ахмеда Муктара паші, значить поваленє конституцийного напряму і побіда реакциї.

Так, як колись з комітету в Солуни ішли прикази до Високої Порти, котрих мусів слухати старий Абдуль-Гамід і упав під їх силою, так тепер тою самою методою, але з Монастира, зломано панованє молодотурків і привернено до власти тих, що їх колись прогнано. Керму правительства обняли яві і непримиримі вороги молодотурецкого комітету.

Перші розпочали борбу против молодотурків офіцири. Перший уступив Магмуд-Шефкет паша і повалив цілий кабінет. Султан хотів покликати до керми правительства Тевфіка башу, турецкого амбасадора в Лондоні, амбасадор вже їхав до Царгорода, вже мав заняти свій уряд, коли в послідній хвили відкликано покликанє на начальне державне становище, а покликано непримиримих ворогів молодотурецкого комітету. Войско повалило перед чотирома роками Абдуль-Гаміда, нині валить молодотурків.

Нині не можна сказати, чим скінчить ся та войскова політика. В кождім разі є она грізним обявом, що вказує на брак дисципліни в армії, на обниженє поваги султана, на анархію внутр краю, котра чи тепер чи пізнійше мусить спричинити грізні міжнародні непорозуміня. В Туреччині панує не султан і правительство, але войско. Оно приказує султанови прогнати кабінет, котрий для войска немилий, приказує розвязати парлямент. То очевидна анархія; більше яркого приміру такої анархії нема. Очевидно, що поза тереном тих подій працює запопадливо европейска дипльоматия та підготовлює нові кризи і зміни.

В Царгороді борють ся два впливи: Німеччини і Австриї з впливами Росиї і Анґлії. Веде ся завзята, тиха дипльоматична війна, інтересовані держави ведуть приготованя на випадок, як би ся анархія в Туреччині мала тревати довше. Війна з Італїєю через послідний атак на Дарданелї треває і змагає ся наново, в Альбанії кипить, революціонери братають ся з офіцирами і всі радять і приказують, лиш один султан мовчить.

Парлямент стоїть під грозою офіцирских погроз, правительство мусить перед ними подати ся, хоч про око їм противить ся. Клич автономії лунає по цілій Альбанії і Македонії. Автономія тих країв, підпомагана інтересованими державами, то одинока рада на заведенє ладу в Туреччині.

То само діяло ся тому чотири роки. В марті 1908 року відбув ся з'їзд в Ревлю з королем Едвардом, на котрім обговорено справу автономії Македонії. То обурило молодотурецких централістів і розпочав ся бунт в Альбанії під проводом молодотурецких офіцирів. Відтак збунтували ся ґарнізони в Солуни і Монастири. Хитрий султан Абдуль Гамід оголосив позірну конституцию. Дня 6 жовтня оголосила Австрия анексию Босни і Герцеґовини, зараз по тім іменував себе князь Фердинанд царем Болгарії, скинув турецкий протекторат над Румелією і анектував єї.

В марті 1909 року мало що не прийшло до австрийско-сербскої війни. Абдуль-Гамід уладив контр-революцию, а 26 цьвітня 1909 року начальний вожд турецкої армії Магмуд Шефкет паша добув Константинополь, прогнав султана і замкнув єго в тюрмі в Солуни. То була войскова диктатура. Старий завойовник Константинополя подав ся перед новою диктатурою „офіцирскої ліґи“.

Конституцийна Туреччина правила централїстичним абсолютизмом. Хотіла здавити національний рух Альбанців, винародовити всї нетурецкі народи. Ті самі молодотурки, що голосили кличі поступу, хотіли в брутальний спосіб знищити те все, що шляхом поступу бороло ся за житє. Через те стратили симпатию у нетурецкого населеня і тому так скоро і соромно провалили ся.

11)

ПОРУЧНИК.

(З польского — Е. Оржешкової).

(Дальше).

— На що вам таких вістий? І що значать такі питаня? Най вам не захочує ся залюбити ся в моїй нареченій.

— Ви жартуєте, а я на серіо...

Радше упав на столець, ніж сів на него. Рукою повів по чолі.

— Я змучений! Але, от що... в справах службових висилають мене на село... Може там близько буде мешкати ваша суджена. Я хотів би вступити, запізнати ся і зложити ушанованє їй і єї матери.

Авич відповів ввічливо.

— Овшім! Овшім! Дуже вам будуть раді. Тітка моя все має слези в очах, як про вас згадує. „Ричав, каже, і то обридливо ричав на жовнірів, але від страшного нещастя виратував!“ За се, що можуть мене відвиджувати, дуже суть вам вдячні. Утішать ся, як навідаєте ся до них. Не маєте при собі записника і олівця, я би вам назву маєтку записав, бо трудна до спамятаня і ви можете забути, або инакше перекрутити.

Мав при собі якийсь зшиток, потрібний при повненю служби і подав єго Авичови разом з олівцем. Сей вже мав писати, але вздержав ся і надумував ся.

— Може би назву і дорогу, куди треба їхати, по росийски вам записати... лекше вичитаєте... коже в поспісї...

Потвердив кивнением голови і уважно дивив ся на Авича, котрий писав кілька слів в його зошиті по росийски.

— Ви ненавидите сего язика?

— Я би мав ненавидіти язик? А щож мова винна?

— Чи она підбиває, бере в неволю, кривдить і гнобить!

Усьміхнули ся поважно уста поручника.

— Ну да! Але людий, що говорять сею мовою, ви певно ужас как ненавидите!

Авич здвигнув раменами.

— Не всіх... Тих, котрі мою матір мордують, дражнять і гноблять братів, ненавиджу, але тих, що жиють десь там далеко і не думають про се, щоби якусь користь мати з сего, тільки жалую, бо злість, наче їдь, проникаючи цілий орґанізм, може перетечи і в них. Але знаєте, що, пане...

Тут зірвав ся з тапчана і живими руками почав кінчити:

— З моєю вдачею не годить ся ненависть. Я волів би всїх людий любити, з усїми жити в згоді... Щож коли такий ще сьвіт!

— Такий ще сьвіт! — як відгомін повторив поручник. Але вязень не хотів нині говорити довго про болючі справи. Був цілий рожевий від нинішних відвидин і від нинішної розмови. Зір єго впав на шибку в отворенім вікні.

— Яка чудесна зірка! — закликав — погляньте, пане!

Над поясом ліса розстелили ся справді червоні блески зорі майже осінної, яскравої і сумної. Прислонювали їх таємничі огні, а понад ними розливало ся озеро блїдого золота.

Дві пари задуманих людских очий дивило ся крізь вязничне вікно на тую чудову окрасу неба. Вязень почав по хвили говорити:

— Чи ви нічого, дивлячи ся на зорю, крім неї не видите? Чи вам нічо не представляє ся на єї поверхни? Я виджу. Мені представляє ся тут, на тім золотім озері, мій родинний дім, який стоїть над озером, мов моя любима Озірня, якої вже ніколи не побачу. Не велике се, не величаве, але таке миле, дороге, з кождим нервом мого тіла, з кождою струною моєї душі звязане. Тут саме, над сею фіолетною хмаркою стоїть невеличкий дім, як всі наші доми, білий і з ґанком, там дальше стрункі тополї, там старий володяр на середині обійстя, а коло него бігає пес, Нестор, любимець моєї покійної мами..

Засьміяв ся якось з тиха і потім показав на пас темного фіолету в далеких глубинах осьвічений палаючим огнем.

— А знаєте, що виджу на сім поясі і в глубині палаючого огня? Хату сибірску, далеко, далеко, під сьвітлом північної зорі а на

Метою молодотурецкого правлїня було: забрати нетурецким народам їх мову, релїґію, школу, свободу. Але стрінула ся з рішучим протестом, бо з кличем: „до оружия против насильства“. Для покривджених кождий був приятелем, хто давав оружиє: Австрия, Чорногора, Італїя. Молодотурки зрозуміли, що Альбанїя, то живчик їх житя. Стратять єї — упаде Туреччина. Вислали отже Турґута-пашу, аби втихомирив Альбанїю огнем і кровію. Проба не удалась. Альбанцїв не в силї були поконати. І до нинї веде ся завзятий бій з тою ріжницею, що Альбанцї жадають повної автономії і не хотять навіть чути про „обіцянки“ Туреччини, на котрих все заводили ся.

А то що серед таких обставин дїє ся в Туреччинї, той офіцирский заговір, то нїчо иншого, як початок кінця турецкої держави. Інтервенция держав на Балканї то питанє найблизших днів. Домашної анархії, що грозить заколотом цїлій Европі, европейскі держави не можуть і не будуть терпіти.

Новинки.

Львів, 9 серпня 1912.

— **Є. Е. Пр. Еписком перемиский** Константин Чехович вернув до Перемишля.

— **Зміни в кадетскій школї у Львові.** Дневник розпоряджень військових оголосив увільненє підполковника Юлїя Вольного, надкомплетового в 8 пп. з команди кадетскої школи у Львові і приділенє єго до служби презенційної в пп. 54, дальше іменованя підполковника Оттокара Гавска фон Збраніков з пп. 40 командантом того полку та іменованє майора Гавриїла Вернера з 15 пп. командантом кадетскої школи у Львові.

— **Осінні маневри** львівского корпуса. Сегорічні маневри піхоти львівского корпуса зачинають ся дня 23 серпня а скінчать ся дня 3 вересня. Маневри в бриґадах і дивізиях будуть відбувати ся на просторі межи Львовом а Станиславовом, а останнї два днї маневрів в трех дивізиях обіймуть сторони Бурштина і Болшовець.

— **Краєва Рада шкільна** перенесла: К. Людкевича управ. і Й. Ельвера, учителя 2-кл. шк. в Золотниках на рівнорядні посади до 4-кл. школи в Золотниках, Варт. Фургака, управ. 2-кл. школи в Бірках вел. на рівнорядну посаду до 3-кл. шк. в Купчинцях, С. Левицкого, упр. і В. Левицку з Сухрова до Стратина; Й. Шарка, управ і Кр. Шаркову, учит. 2 кл. шк. в Гумнисках-Фокс; М. Кочаївну, уч. 2-кл. шк. в Кальникові до 2-кл. шк. в Бортятинї; Л. Винницку, уч 2-кл. шк. в Горуцку до 2-кл. шк. в Лужку дол.; А. Ониська з 1-кл. шк. в Голгочах на рівнорядну посаду до школи в Лисій; М. Кубіківну з 1-кл. шк. в Халупках до шк. в Страшові; Й Пирога з 1-кл. шк. в Роґізнику до шк в Старім Бистрім II, О. Надахівску з 1-кл. шк. в Заліщиках старих до шк. в Зарудю; З. Милинкевичівну з 1-кл. шк. в Жежаві до школи в Заліщиках старих.

— **На Евхаристийний Конґрес до Відня!** Львівский Комітет Евхаристийний при улици Коперника ч. 36, приймає дальше зголошеня до участи в Конґресї. Всї, що зголосять ся до Комітету, будуть мати запевнене приміщенє у Відни. До зголошеня треба долучити 9 корон. Селяни можуть присилати лише по 4 корони. При зголошеню селян треба мати на увазї головно те, що в процесиї послїдного дня конґресу будуть брати участь самі мужчини. Просить ся чим скорше спішити з зголошенями. Крім сего просить ся всїх тих участників, що рефлектують на окремі комнати в цїні від 5 корон і висше, щоби безпроволочно подали нам свої точні адреси і кілько комнат і кілько лїжок собі бажають. Для управильнення відправи Служб Божих мають сьвященики зголосити ся до о. дра А. Редкевича (Wien I. Universitetsplatz I.). Щоби забезпечити ся на всяку евентуальність (відправи в латиньских церквах) треба постарати ся о „celebret“ від своїх Ординариятів. Всї сьвященики мають з собою взяти фелон, епітрахиль, караквиці, наплечник і ручничок. — Евхаристийний Комітет у Львові (ул. Коперника ч. 36).

— **Дирекция українськоі торговельноі школи у Львові** (ул. Земялковского ч. 2) оголошує вписи а) до двоклясової торг. школи мужескої Услівя принятя: укінчена III. кл. середної або VII. кляса виділової школи, аби вступний іспит по укінченю II. кляси середної школи або VI. кляси виділової, укінчений 14 рік житя; б) до двоклясової торг. школи дївочої, услівя принятя ті самі; в) на однорічний торговельний курс для женщин. На тім курсі наука відбувати ся буде в годинах пополуднених. Вписи Дирекция заряджує в днях від 1 до 3 вересня 1912. Вступні іспити відбудуть ся 4-го а початок шкільного року 5-го вересня.

Наука в двоклясовій мужескій і жіночій школї подаєсь по проґрамі торговельних шкіл на підставі розпорядку ц. к. Міністерства просьвіти і віроісповідань з дня 17 мая 1910 р. ч. 17.255.

Школи сї мають на цїли дати своїм ученикам і ученицям теоретичне і практичне вибразованє, потрібне до обнятя посад урядників і функціонарів при фінансових, економічних і господарских институциях, як і помічників торговельних в торговельно-промислових підприємствах або для веденя особистого инте-

---

єї порозї нас двоє... А ви се видите? Чи зовсїм нїчого? Се не може бути! Скажіть ще...

Замовк в половинї реченя і скоро звернув свої очи на лице товариша, здивований єго нагальним рухом. Поручник відскочив скоро від віконця, закрив рукою лице а рука дрожала. І він побачив щось на золотім озері зорі. Побачив сухо зарисовані чорні лїнії...

Віднимаючи руку від очий почав говорити з поспіхом:

— Се нїчо! Се нїчо! Очи заболїли від вдивлюваня ся в сьвітло. Менї пора іти. Може три дни буду їздити по службових дїлах і не побачу вас. Бувайте здорові!

Був вже при дверях. Задержав ся.

— Бувайте здорові! — повторив.

А по тім крізь кругле віконце на коритар:

— Атваріть!

Але менше голосно і твердо як звичайно. З легкостию одержав тридневий урльоп і аж при кінци третого дня вернув до місточка. Сейчас пішов до високопос авленого приятеля.

— Докучаю тобі, голубчику, але се вже послїдний раз... Потім вже нїколи не буду. Щож з тим візванем мого свояка до комісиї? Коли?

— Завтра вечером!

Радостию засияли єго запалі очи.

— Вечером! Се добре! добре!

— Чогож ти так тїшиш ся Аполїнар?

— Буду мати ще цїлий день до намовлюваня.

— Намавляй! намавляй, щоби покорив ся. Від сего залежить всьо!

— Але дорогий, зроби менї ще одну ласку. Най я єго сам до комісиї проваджу. Не вояки, але я сам. Як буде іти з вояками, так видиш, знову збунтує ся в нїм польска і шляхотска душа, а зі мною, то що иншого. Я єго ще дорогою до остатного моменту... розумієш? Остатнє враженє?

— Розумію! Як ти змарнїв, Аполїнар, і яка печаль в твоїх очах! Я жалую тебе. Попрошу, аби тобі дали бумагу по приписам...

Поручник Карловицкий обняв свого співтовариша хлопячих лїт, не знав чому дивив ся на него довго, а наконець сердечно поцїлував.

— Най Бог тобі сего не забуде! Най Бог тобі сего не забуде! Я з цїлого серця дякую тобі... за... всьо!

— Що тобі? Наче би де мав їхати і прощав ся! Але правда, що живучи тут, можна утратити розум. Ужаси таків! Я вже післав просьбу, аби мене перенесли хоч би і на Камчатку, аби тільки деинде. Не можу довше видержати і марати свої руки в тім всїм не хочу.

З дивно випогодженим і спокійним лицем вийшов поручник від свого приятеля. Перед тим торгав єго неспокій, чи се візванє до комісиї не випаде в денних годинах, хотяй мав надію, що стане ся се вечером, бо комісиї за для великого надміру працї відбували ся і в ночи. Тепер переконав ся о чімсь дуже важнім для себе і се давало єму вигляд задоволеного чоловіка. І не богато ще про се думаючи чув в серцю радість що приятель єго, сей добрий чоловік хоче сей край покинути і насильством не марати своїх рук.

Анї не думав намавляти Авича, щоби упокорив ся і виявив се, що комісия буде питати. Знав з гори, що намова нїчого не вдїє, а потім не хотів щоби так стало ся, навіть за цїну свого і єго житя. Лише в думках представляв собі, як се може бути, але виразно відчував, що як би Авич спокіряїв і сказав всьо, було би се для него чимсь таким, як затьмінє сонця, або розсипанє ся в порох сего, що душевило єго очи.

Мимо сего, що з перепроваджуваня вязня на комісию не думав так користати, як казав приятелеви, однак якась радість, але глубока заповнила єму очи як взяв до рук приобіцяну бумагу. Сховав єї до кишенї на грудях; ще кудись на конець місточка пішов, досить довго там бавив, аж на конець на годину скорше, як було означено пішов до вязницї. Входячи до келї сказав відразу до Авича:

— Ви завізвані перед комісию, а я маю вас відпровадити.

Прикро вразили вязня сї слова. Не сподївав ся; думав, що слїдство вже скінчене.

Але як треба то треба! Що тї люди хотять ще від него? Чого сподївають ся по нім? Повинні були врозуміти, що не видусять з з него анї одного слова більше над то, що вже сказав. Скоро се буде? Нинї, завтра, зараз? Поручник випросив аби позволено єму там єго запровадити, бо може не так прикро буде єму як з вояками або фельдфебльом.

Александер устиснув єму руку з вдячности.

— Який ти добрий для мене, брате!

— Ну, що там, що там! я для тебе Бог знає що!

Дивні предчутя бувають деколи у людий, тї случаї що упереджає їх душа. В сїй хвили оба они почали собі говорити: ти.

— Ну — сказав поручник — час нам в дорогу!

Крізь отвір закричав:

— Сматрітель!

Візваний сторож сейчас вийшов до келї. Карловицкий показав єму папір.

— По пріказанію!

Вийшли оба з келї, перейшли ріжні коритарі і сходи, перед виходом з будинку, Карловицкий знову комусь показував папір. Шільдвахи салютували всюди ротному начальникови.

Коли були вже на улици, поручник взяв вязня під рамя і ішли скоро. Вязень відітхнув повною грудию.

— Ах — сказав віддихаючи сьвіжим воздухом — хоч хвильку, яка розкіш! Але чому ідемо так скоро?

І не дав на відповідь свому товаришеви, бо пригадав собі щось.

— Але, але! Чи ти видів мою суджену і єї маму? Був у них? Як ся мають? Що там чувати?

Улички міста були темні і майже пусті; час від часу стрічали наші товариші байдужних на всьо прохожих. Однак поручник знижив голос майже до шепту і почав оповідати:

— Твоя суджена, то чудо женщина! Відважна, для тебе на всьо готова. Вот Польки, то какія! Я давнїйше нїякої не знав. Ми говорили з нею богато, богато про ріжні там... нараджували ся; і я тобі скажу, що у неї не лише краса і серце, але і розум.

Говорячи приспішував щораз кроку.

— Чого ми так біжимо? — здивував ся знову Авич.

— Так треба! — відповів поручник а в голосї єго задзвенїла тверда нотка команданта, що дає розкази!

(Конець буде).

ресу торговельно промислового. — Р. Залозецкий, директор.

— **Крадежі і арештованя.** Станиславівска поліция арештувала оногди румуньских жидів, Розенфельда, Розенталя і Деса, котрі обікрали в поїзді свого одновірця, властителя більшої посілости Й Блюма з Черновець, о чім ми вже доносили. — На жадане львівскої поліциї арештовано в Закопанім кабаретового „артиста“, Брониcлава Броніковского, а по правді Боруха Фоґельзінґера, злодія, котрий мав заказаний побут у Львові, а прибравши собі фальшиве прізвище виступав в каварни „Банзай“ яко артист, оциганив властителя тої каварні, а відтак яко артист волочив ся по краю.—Поліция арештувала Ігнатия Раттнера за крадіж поляреса з 72 коронами на шкоду одного з кельнерів в реставрациї Ашкеназого. — П. Йос. Поспішільови, офіциялови судовому з Городка яг. вкрадено в однім з львівских кінематоґрафів золотий ланцушок. Злодій відтяв его зручно якимсь приладом. — Управа львівского головного шпиталю віддала поліциї шпитального дозорця, Яна Бялося за крадене ліків і підозріного о вкрадене дорогоцінної табатиерки дра Тенненбавма. — За обкрадане льокаторів віддано до арешту Василя Смика, дозорця дому ч. 9 при ул. Сонічній. При ревізиї в его мешканю знайдено часть вкрадених річий.

— **Пожежі без кінця.** Нема вже майже дня, в котрім не прийшлось би нам нотувати вістий про пожежі, а кілько то буває ще таких, про котрі не дістають ся вісти до ґазет. Неосторожність з огнем, підпал і малі діти — то три найважніші причини, які руйнують наших людий до послідка.

Найновійша вість про пожежу насціла в Копичинець. Сеї ночи около 12-ої год. вибух там огонь, котрий знищив полудневу часть Копичинець; 46 родин стратили ціле майно і ледви з житєм могли уйти. Двіста людий осталось без стріхи і хліба.

З Равщини пишуть до „Руслана“: В понеділок дня 5-го с. м. о 2 ій год. по полудни вибухла нова пожежа на Вербицкій Вільці. Почало горіти від стоділ. В першій хвили прибула поготівля, яку зорґанізував днем передтим відпоручник львівского „Сокола“. В кілька минут потім приїхала вербицка „Січ“, піддубецка поготівля „Друг“ і махнівска „Січ“. Крім того привезено сикавки із дворів вербицкого і піддубецкого, та прибула двірска служба пп. Райсів з Новосілок. Огонь гашено з надлюдскою силою. Щож робити, коли всі будинки криті соломою, так що сейчас она займае ся і горить ціла криша. Огонь обняв вже стодоли шести господарів враз з припасами збіжа і сіна, та почав вдирати ся до дахів хат. Дві хати стояли вже в огни, а попри них сусідні хати були майже зчіплені дахами. Та за той час прибігли вже люди з поля з села Вербиці і ратунок ішов незвичайно скоро. Працю сповняли всі стяги пожарні поквапно і розумно. Огонь зльокалізовано на тім, що займилось з початку, не допущено ані на пядь дальше. Дві загороди з обнятих огнем згоріли майже до тла, бо уратоване дерево не придасть ся ніяк до будови. Дві хати уратовано цілковито, а з двох остав лише зруб. Так отже згоріли два господарства цілком, а два зруби і дві хати виратовано. Шкоду оцінюють на звиш 10.000 корон.

Може далось би було угасити і уратувати більше, коли би хтось не пустив алярму, що палій в часі пожежі утік в напрямі села Вербиці. Сейчас майже 300 людий відступило від огню і побігло в ту сторону, бо усіх обняв страх, що палій готов в часі пожежі підпалити і Вербицю. Алярм про палія був даний за пізно, бо мимо пошукувань не вдало ся его зловити, а за той час встиг він перебічи вздовж селом, городами і утічи до ліса. Показуе ся отже ясно, що огонь починае ся підпалом. Того дня рано найшла одна жінка на Вільці в коноплях сплячого чоловіка в обдертій міщаньскій одежи. Жінка із страху зімліла і заки прийшла до сьвідомости, сей чоловік утік. Потім люди шукали за ним в поли, лісі і городах, але вже ніколи не найшли.

Оден селинин з Махнова оповідав, що в ночи з неділі на понеділок около 11 години ішов до дому і стрінув якогось волоцюгу, та спитав хто то? Той відповів: Кузьма з Оділова. А коли селянин сказав, що се не правда, волоцюга вдарив его в лице, вимірив до него револьвер і крикнув: „Іди, як хочеш жити!“ Так само дня 2 серпня по полудни діти мали бачити якогось волоцюгу під шопою одного господаря. Ціле село переглянено, але волоцюга втік.

Місцеві жандарми пп. Іскерский Станислав, комендант і Гамотюк Володимир вахмайстер являють ся завсігди зараз при огни і їм в великій части треба завдячити зльокалізоване огню. Они оба від часу пожежи майже не сплять дома, бо селяни їх вічно алярмують і они являють ся на кождий алярм.

Телеґрами.

Відень 9 серпня. Міністер війни Авфенберґ виїхав вчера вечером до Люблянии.

Кемо 9 серпня. В наслідок сильної тучі кільканайцять місцевостий позаливало. Шкода в плодах величезна.

Букарешт 9 серпня. В місті Крайова по хмаролломі грім вдарив в правительственний будинок і ушкодив его баню. Відтак грім розділив ся на дві части і одна знищила прилад телефонічний та викликала огонь, а друга часть розірвала водопроводи, внаслідок чого вода залила будинок і загасила огонь.

Морені 9 серпня. Румуньска копальня нафти, даюча денно майже 100 ваґонів нафти, станула в огни. Пожежа обняла ще 6 закопів і 6 резервоарів нафти. Одна особа згинула в огни, а три зранені. Шкода велика, однак була обезпечена.

Вашінґтон 9 серпня. Місто Даябон на острові Сан Доміно по 15-годинній борбі попало ся в руки гайтійских ворохобників. Згинуло 200 людий.

Порт о Пренс 9 серпня. Причина вибуху, внаслідок котрого згоріла палата не звістна. Серед жителів міста настав переполох. Всі сусідні доми суть ушкоджені. Всіх свояків президента виратовано. Число убитих або ранених виносить 400. Скликано окремі народні збори, щоби вибрати наслідника президента.

Константинополь 9 серпня. Зачувати, що іраде заводяче стан облоги в Солуни уповажнює міністра справ внутрішних на случай потреби до заведеня стану облоги також у вілєтах Адріянополь, Смирна, Монастир, Косово Янїна і Скодар.

Константинополь 9 серпня. Бувший посол Гуссеін Джачід, котрий спільно з бувшим міністром Саідом Гакімом в Швайцариї нараджував ся з був. секретарем державним Фузінато, над можливостию заключеня мира, вернув тут.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*) **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділі і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В Лозиньского під зарядом І. Недопада.